

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobkyne: **Mgr. M. P.**, *právne zastúpená: JUDr. J. V., advokát, N.*, proti žalovanému: **Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove**, Námestie A. Bernoláka 381/4, Námestovo, *právne zastúpený: JUDr. K. B., advokátka, N.*, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove, Služobný úrad, č. A/2008/006066-OSÚ zo dňa 11. februára 2008 a rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove, Vedúca služobného úradu, č. A/2008/020358 zo dňa 17. apríla 2008, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/12/2008-173 zo dňa 04. novembra 2010, jednomyseľne

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/12/2008-173 zo dňa 04. novembra 2010 **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne zo dňa 23.06.2008, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti postupu a zrušenia rozhodnutia žalovaného, Služobný úrad č. A/2008/006006-OSÚ zo dňa 11.02.2008 a rozhodnutia žalovaného, Vedúca služobného úradu č. A/2008/020358 zo dňa 17.04.2008 a žiadala vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie. Predmetom oboch napadnutých rozhodnutí bolo skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne odvolaním z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta dňom 12.02.2008.

Krajský súd rozsudok odôvodnil aj tým, že po preskúmaní oboch napadnutých rozhodnutí sa nestotožnil s dôvodmi žaloby o nezákonnosti rozhodnutí. V rámci dokazovania bol vykonaný celý obsah pripojených spisov správnych orgánov - žalovaného, z ktorých nebol zistený taký postup, ktorý by mal za následok nesprávne, nezákonné rozhodnutie vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne. Napadnuté rozhodnutia tak v prvom, ako aj v druhom stupni boli dostatočné čo do určítosti, zrozumiteľnosti a s reagovaním na relevantné dôvody namietané žalobkyňou v rámci jej odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu. Prvostupňový súd tiež dospel k záveru, že pre vydanie napadnutých rozhodnutí žalovaného boli dostatočné podklady v zmysle úpravy v zákone č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 312/2001 Z.z.“) v spojení so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Osobitne k úplnosti spisov žalovaného vo vzťahu k žalobkyňi, teda jej osobného spisu, prvostupňový súd uviedol, že v rámci osobného spisu nebolo potrebné, aby sa v ňom nachádzali všetky interné akty žalovaného, ktoré priamo nemali väzbu na žalobkyňu, teda ak nešlo o individuálne právne akty, príkazy, rozhodnutia, ale ktoré mali všeobecný dosah, potom nebolo potrebné, aby boli okrem toho, že boli k dispozícii u žalovaného, zahrnuté aj do individuálneho osobného spisu žalobkyne. Je tiež obvyklé, nielen u žalovaného, ale aj u akéhokoľvek iného správneho orgánu, že ním vydávané interné predpisy alebo interné predpisy vydávané vyšším správnym orgánom, sú vo výlučnej dispozícii vždy len zamestnávateľa s tým, že štátny zamestnanec mal možnosť do takýchto interných predpisov nahliadnuť a požiadať o nahliadnutie do nich.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podala včas odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) podľa § 221 ods. 1 písm. f/, h/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/12/2008-173 zo dňa 04.11.2010 vo výroku č. 1 o zamietnutí žaloby a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Zároveň žiadala priznať náhradu trov konania vo výške 1.201,69 €.

Namietala neurčitosť výroku napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd žalobný návrh zamietol, keďže z neho nie je zrejmé, aký konkrétny žalobný návrh žalobkyne bol zamietnutý. Poukázala na § 155 ods. 1 prvá veta O.s.p., podľa ktorého obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Výrok rozsudku má byť presný, určitý a konkrétny. Je to preto, aby nemohli vzniknúť pochybnosti o obsahu výroku rozsudku. Podľa platnej súdnej judikatúry pre určitosť výroku rozsudku nepostačuje uvedenie predmetu konania v záhlaví rozsudku.

Ďalej namietala, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, na základe ktorých ustanovení zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe dospel prvostupňový súd k názoru o nesprávnosti jej právneho názoru o tom, že odvolacím správnym orgánom v jej veci mal byť vedúci služobného úradu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave. Prvostupňový súd dospel k nesprávnemu právnemu názoru, že odvolacím správnym orgánom v jej veci bol vedúci služobného úradu – Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove. Poukázala na ustanovenia § 137 ods. 7, § 138 ods. 1, 6, 7, § 125 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z.z. a § 58 ods. 1 správneho poriadku. Je potrebné rozlišovať medzi odvolacím správnym orgánom a príslušným správnym orgánom /t.j. prvostupňovým správnym orgánom/, čo znamená, že nejde o ten istý správny orgán, ale že ide o rozdielne správne orgány. Po podaní odvolania môže prvostupňový správny orgán rozhodnúť tak, že vyhovie odvolaniu odvolateľa autoremedúrou a v prípade, ak odvolaniu odvolateľa nevyhovie, tak predloží odvolanie spolu s celým spisovým materiálom na rozhodnutie odvolaciemu správnemu orgánu, ktorý rozhodne podľa § 138 ods. 6 zákona č. 312/2001 Z.z. V prípade, ak by príslušným správnym orgánom /t.j. prvostupňovým správnym orgánom/, ako aj odvolacím správnym orgánom bol ten istý správny orgán, nemala by právna úprava autoremedúry žiadne opodstatnenie, keďže ten istý správny orgán by rozhodoval o odvolaní buď autoremedúrou alebo odvolacím rozhodnutím. Prvostupňový správny orgán doposiaľ odvolanie žalobkyne zo dňa 20.02.2008 proti rozhodnutiu služobného úradu - Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove č. A/2008/006066-OSÚ zo dňa 11.02.2008 nepredložil na rozhodnutie vedúcemu služobného úradu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, t.j. príslušnému odvolaciemu správnemu orgánu. Žalovaný ako prvostupňový správny orgán sám rozhodol o odvolaní žalobkyne a vydal rozhodnutie č. A/2008/020358 zo dňa 17.04.2008, ktorým odvolanie žalobkyne zamietol a svoje vlastné prvostupňové rozhodnutie č. A/2008/006066-OSÚ zo dňa 11.02.2008 potvrdil. To podľa názoru žalobkyne znamená, že o jej odvolaní do dnešného dňa nerozhodol príslušný odvolací správny orgán. Takýto postup žalovaného v odvolacom konaní predstavuje porušenie zásady dvojinštančnosti správneho konania, ktorá platí i vo veciach skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Keďže o odvolaní žalobkyne nerozhodol príslušný odvolací správny orgán, mal podľa jej názoru prvostupňový súd zrušiť obe rozhodnutia žalovaného o skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie. Navyiac, za žalovaného v prvostupňovom správnom konaní, ako aj v odvolacom správnom konaní vždy konala a rozhodovala tá istá osoba t.j. Mgr. D. F., čo taktiež žalobkyňa považuje za porušenie správneho poriadku.

Žalovaný počas prvostupňového a odvolacieho správneho konania vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne nepreukázal existenciu dôvodov na skončenie jej štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z.z. Žalovaný nepreukázal hodnoverným spôsobom, že štátnozamestnanecké miesto žalobkyne bolo zrušené ku dňu 11.02.2008, ako sa to uvádza v rozhodnutiach žalovaného o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Ďalej bolo povinnosťou žalovaného preukázať, že nemal žiadne voľné štátnozamestnanecké miesta, ktoré by mohol ponúknuť žalobkyňi. Žalobkyňa uviedla, že žalovaný mal ku dňu 11.02.2008 /a aj ku dňu 17.04.2008/ voľné štátnozamestnanecké miesta, ktoré jej neponúkol, hoci to bola jeho povinnosť. Na preukázanie tejto skutočnosti v priebehu celého konania žiadala, aby si súd od žalovaného vyžiadal mesačné prehľady o prijatých štátnych zamestnancoch, o uvoľnených štátnych zamestnancoch a o voľných štátnozamestnaneckých miestach na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove za obdobie od 01.01.2008 do 31.05.2008. Z týchto prehľadov by súd zistil, ktoré štátnozamestnanecké miesta boli v tomto období u žalovaného voľné a žalovaný

ich napriek tomu žalobkyni neponúkol. Naviac, súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nevysporiadal s tvrdením žalobkyne o tom, že v jej osobnom spise u žalovaného nie sú založené žiadne listinné doklady preukazujúce, že by jej žalovaný ponúkol trvalé preloženie podľa § 29 ods. 5 zákona č. 312/2001 Z.z., a že žalobkyňa s takýmto návrhom žalovaného nesúhlasila, hoci takýto postup vyžaduje zákon č. 312/2001 Z.z. Žalobkyňa bola ochotná prijať akékoľvek štátnozamestnanecké miesto u žalovaného. Právny názor prvostupňového súdu o tom, že toto jej tvrdenie bolo vyvrátené „záznamom napísaným u žalovaného zo dňa 11.02.2008 z prerokovania ponuky voľného štátnozamestnaneckého miesta zo dňa 11.02.2008“ je nesprávny a je v rozpore so skutočným stavom veci. Zo záznamu zo dňa 11.02.2008 je zrejmé, že žalovaný neponúkol žalobkyni žiadne štátnozamestnanecké miesto. Toto tvrdenie žalovaného bolo nepravdivé, pretože následne po tomto dni sa žalobkyňa dozvedela, že žalovaný mal ku dňu 11.02.2008 voľné štátnozamestnanecké miesta, ktoré jej neponúkol, dôkazom čoho je skutočnosť, že žalovaný v roku 2008 zamestnal 9 nových zamestnancov v štátnej službe.

Žalovaný vo svojom Upozornení zo dňa 05.02.2008 poskytol žalobkyni na vyjadrenie k upovedomeniu o začatí konania vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru lehotu v dĺžke len 2 dni, pričom túto lehotu počítal odo dňa 04.02.2008 /t.j. spätne/. Keďže toto upozornenie jej žalovaný doručil dňa 05.02.2008, mala na vyjadrenie iba 1 deň. Lehota v dĺžke 1 deň je neprimerane krátkou lehotou, ktorú žalovaný určil podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, zneužívajúc skutočnosť že toto zákonné ustanovenie neurčuje žiadnu konkrétnu lehotu. Za takéhoto stavu veci nie je správny právny názor prvostupňového súdu, že jej na vyjadrenie bola poskytnutá lehota 2 dní, keďže v skutočnosti jej bola poskytnutá lehota v trvaní iba 1 deň. Žalovaný mal stanoviť podľa § 27 ods. 1 správneho poriadku primeranú lehotu na vyjadrenie, čo však neurobil a neposkytol jej ani možnosť vyjadriť sa podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku do zápisnice.

Ďalej poukázala na § 49 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého je správny orgán povinný rozhodnúť vo veci do 30 dní od začatia konania, vo zvlášť zložitých prípadoch najneskôr do 60 dní, lehotu možno vzhľadom na povahu veci primerane predĺžiť. Žalovaný mal teda podľa názoru žalobkyne vydať rozhodnutie o skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru v prvostupňovom konaní maximálne do 60 dní, čo neurobil. Žalovaný do dnešného dňa nedoručil žiadne upovedomenie o tom, že vo veci skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru nerozhodne v prvostupňovom konaní do 30 dní resp. do 60 dní odo dňa začatia konania a z akých dôvodov tak neurobí. Správne konanie vo veci skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru začalo vydaním Upovedomenia zo dňa 25.07.2007 a žalovaný vydal prvostupňové rozhodnutie vo veci až dňa 11.2.2008 t.j. po takmer 6 mesiacoch odo dňa začatia tohto správneho konania. Žalovaný medzitým neprerušil správne konanie podľa § 29 ods. 5 správneho poriadku, hoci mal takúto zákonnú možnosť. To svedčí o tom, že žalovaný zneužíval ustanovenia správneho poriadku, keď žalobkyni dával neprimerane krátke lehoty na vyjadrenia a samotný žalovaný nerešpektoval zákonné 30-dňové resp. 60-dňové lehoty na vydanie rozhodnutia.

Podľa názoru žalobkyne sa prvostupňový súd nevysporiadal s námietkou týkajúcou sa toho, že niektoré interné normy nie sú súčasťou jej osobného spisu a nebola s nimi nikdy oboznámená (napr. rozhodnutie č. 7/2007 o organizačnej zmene - rozpis miest zamestnancov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove pod č. A/2007/041396-OSÚ riaditeľky a vedúcej služobného úradu - Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove Mgr. D. F., Príkaz generálneho riaditeľa č. 3-12/2007 organizačné práce v úradoch práce, sociálnych vecí a rodiny, Interná norma č. 22/2007 Príkaz riaditeľky č. 3-11/2007).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je žalobkyni zrejmé na základe akých skutočností dospel prvostupňový súd k právnomu názoru, že interné normy, na základe ktorých žalovaný konal a rozhodol pri skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru boli „k dispozícii u žalovaného“, že mala možnosť do nich nahliadnuť resp. požiadať o nahliadnutie do nich. Tento právny názor prvostupňového súdu je nesprávny, keďže žalovaný ju žiadnym spôsobom neoboznámil s tým, že tieto interné normy sú uložené na počítačovom dataserveri žalovaného resp. na inom mieste a žalovaný jej nikdy žiadnym spôsobom nedal možnosť sa s týmito internými normami oboznámiť, či nahliadnuť do týchto interných noriem. Súčasťou jej osobného spisu mal byť podľa názoru žalobkyne aj spis poradnej odvolacej komisie žalovaného, ktorá rozhodovala o jej odvolaní zo dňa 20.02.2008 proti rozhodnutiu služobného úradu - Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove spisové číslo A/2008/006066- OSÚ zo dňa 11.02.2008. Žalobkyňa má tiež dôvodné pochybnosti o tom, že jej osobný spis, ktorý žalovaný predložil súdu je úplný.

Súčasne namietala, že prvostupňový súd rozhodol bez dostatočného zistenia skutkového stavu, pretože rozhodol bez toho, aby vykonal ňou navrhnuté dôkazy. Prvostupňový súd vo veci nevypočul Mgr. V. H. /súčasná riaditeľka žalovaného odo dňa 27.10.2010/ a ani iného zástupcu žalovaného ako účastníka konania podľa § 131 ods. 1 O.s.p. a ani svedkov: Mgr. D. F. /bývalá riaditeľka žalovaného/, Ing. V. N. /vedúca osobného úradu žalovaného/, Mgr. P. S. /riaditeľ odboru sociálnych vecí a rodiny žalovaného/ podľa § 126 O.s.p. Ďalej si prvostupňový súd nevyžiadal od Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave mesačné prehľady o prijatých štátnych zamestnancoch, o uvoľnených štátnych zamestnancoch a o voľných štátnozamestnaneckých miestach na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove za obdobie od 01.01.2008 do dňa 31.05.2008. Oboznámením týchto prehľadov by sa preukázala opodstatnenosť jej námietky o tom, že žalovaný nepreukázal, že jej štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené ku dňu 11.02.2008 a že žalovaný mal ku dňu 11.02.2008 resp. ku dňu 17.04.2008 voľné štátnozamestnanecké miesta, ktoré jej neponúkol. Zároveň by sa potvrdila pravdivosť jej tvrdenia o tom, že žalovaný v roku 2008 zamestnal 9 nových zamestnancov v štátnej službe, čo preukazuje, že žalovaný mal dňa 11.02.2008 voľné štátnozamestnanecké miesta, ktoré jej neponúkol. Žalobkyňa uviedla, že prvostupňový súd sa postupom podľa § 129 ods. 1 O.s.p. neoboznámil so spisom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21S/96/2007 o žalobe žalobcu: Ing. P. B., proti žalovanému: Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Námestovo, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného, ktorými bol s Ing. P. B. skončený jeho štátnozamestnanecký pomer a ani so žiadnymi listinnými dokladmi týkajúcimi sa tohto súdneho konania. V prípade úspechu žalobcu Ing. P. B. v tomto súdnom konaní sa vytvorí právny stav, že Ing. P. B. je stále štátnym zamestnancom a aj vedúcim služobného úradu žalovaného, a teda jedinou oprávnenou osobou, ktorá mohla so žalobkyňou dňa 11.02.2008 skončiť jej štátnozamestnanecký pomer. Preto v priebehu tohto konania žalobkyňa opakovane žiadala, aby bolo toto konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. prerušené až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 21S/96/2007. Súd pri vydaní tohto napadnutého rozsudku vychádzal z neprávoplatného rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/96/2007-201 zo dňa 24.02.2009 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/96/2007-229 zo dňa 26.02.2010, hoci tieto rozhodnutia nemal prvostupňový súd dňa 04.11.2010 k dispozícii, keďže tento spis sa v deň pojednávania konaného dňa 04.11.2010 nachádzal na najvyššom súde z dôvodu odvolacieho konania. Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku návrhmi žalobkyne na vykonanie dokazovania dostatočne nezaoberal. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija c/a Španielske kráľovstvo séria A č. 303-A zo dňa 09.12.1994 a na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.05.2004.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril. Výzva na vyjadrenie sa bola právnej zástupkyňi žalovaného doručená dňa 14.01.2011.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle § 246c v spojení s § 211 a nasl. O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo vyhlásenie rozhodnutia zverejnené na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk, najmenej päť dní vopred, v senáte rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011) a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu pripojeného administratívneho a súdneho spisu senát odvolacieho súdu zistil, že rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru bolo vydané Služobným úradom Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove dňa 11.02.2008 a správne konanie vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru sa začalo doručením Upovedomenia o začatí konania vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v služobnom úrade – Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove č. A/2007/042051-OSÚ zo dňa 25.07.2007. Štátnozamestnanecké miesto žalobkyne bolo zrušené z dôvodu, že Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove bolo uložené zrealizovať organizačné zmeny, a to zníženie limitu zamestnancov v roku 2007 o 44 miest. Zrušenie štátnozamestnaneckých miest sa uskutočnilo na základe prijatého Uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 856/2006 a rozpisu počtu miest pre Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove. V uvedenom upovedomení jej bola stanovená lehota 2 kalendárnych dní odo dňa doručenia na vyjadrenie k podkladom rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Z dôvodu dočasnej pracovnej neschopnosti požiadala žalobkyňa o predĺženie lehoty na vyjadrenie k uvedenému upovedomeniu. Odo dňa skončenia dočasnej pracovnej neschopnosti bola žalobkyňi stanovená nová dvojdňová lehota na vyjadrenie k uvedenému upovedomeniu. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že nevidí dôvod, prečo by s ňou mal byť skončený štátnozamestnanecký pomer, pretože spĺňa zákonom stanovené podmienky na vykonávanie štátnej služby. Dňa 11.02.2008 bola so žalobkyňou prerokovaná ponuka voľného štátnozamestnaneckého miesta s tým, že žalobkyňa bola oboznámená s tým, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove ku dňu 11.02.2008 nemá žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto, žalobkyňa sa k uvedenému odmietla vyjadriť. Proti rozhodnutiu č. A/2008/006066-OSÚ zo dňa 11.02.2008 podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom rozhodla Vedúca služobného úradu – Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove po prerokovaní odvolania v poradnej odvolacej komisii rozhodnutím č. A/2008/020358 zo dňa 17.04.2008 tak, že podané odvolanie žalobkyne zamietla a napadnuté prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdila.

Podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z.z. v znení účinnom k 31.05.2008 v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z týchto dôvodov:

a) zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5

alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním; v tom prípade sa štátnemu zamestnancovi poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu, a ak štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca trval dlhšie ako dva roky, poskytne sa mu náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu; to neplatí, ak ide o štátneho zamestnanca podľa § 25 ods. 2 písm. c).

Podľa § 125 ods. 1, 2 zákona č. 312/2001 Z.z. konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 58 ods. 1 správneho poriadku ak osobitný zákon neustanovuje inak, odvolacím orgánom je správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa nadriadený správneému orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Podľa § 126 zákona č. 312/2001 Z.z. orgánom príslušným na konanie a rozhodovanie v prvom stupni je vedúci úradu vo veciach vymenovania do štátnej služby a vzniku štátnozamestnaneckého pomeru, zmeny štátnozamestnaneckého pomeru a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Podľa § 138 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie.

Podľa § 138 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z.z. rozhodnutiu o odvolaní musí predchádzať prerokovanie odvolania v poradnej odvolacej komisii.

Podľa § 138 ods. 6 zákona č. 312/2001 Z.z. ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Senát odvolacieho súdu uvádza, že správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách uvedených ustanovení zákona č. 312/2001 Z.z., ako aj správneho poriadku. Ustanovenie § 58 ods. 1 správneho poriadku predstavuje všeobecnú úpravu týkajúcu sa odvolacieho správneho orgánu a stanovuje tiež možnosť odchýlenia sa od tejto všeobecnej úpravy tak, že osobitný zákon môže určiť orgán, ktorý bude preskúmať rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. V prejednávanej veci je takým osobitným zákonom zákon č. 312/2001 Z.z., konkrétne jeho ustanovenie § 138 ods. 1, podľa ktorého je odvolacím orgánom vedúci orgánu, ktorý o odvolaní rozhodne až na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie.

Námietku žalobkyne týkajúcu sa neurčitosti výroku napadnutého rozsudku senát odvolacieho súdu považuje za neopodstatnenú, keďže výrok rozsudku krajského súdu je formulovaný jasne, stručne, výstižne a zrozumiteľne, teda rešpektuje požiadavky potenciálnej materiálnej vykonateľnosti tohto rozhodnutia. Vo výroku rozhodnutia sa nemajú nachádzať nadbytočné údaje identifikujúce, či zdôvodňujúce nárok alebo týkajúce sa účastníkov konania. Tieto údaje sú obsiahnuté buď v záhlaví rozhodnutia, alebo v odôvodnení rozhodnutia. Výrok napadnutého rozhodnutia súdu zároveň pokladá za vyčerpávajúci vo vzťahu k celému predmetu konania a v súlade so zásadou ne ultra petitem, teda zásadou viazanosti súdu petitom.

Neobstojí ani námietka žalobkyne, že prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav, keď nevykonala žalobkyňou navrhnuté dôkazy, nakoľko v zmysle § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len dokazovanie nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Uvedené vychádza zo skutočnosti, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Správny súd posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Zároveň odvolací súd poukazuje na ustanovenie 120 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy, ktoré účastníci v priebehu konania navrhli, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia vecí súdu umožňuje vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú. Súd nevykoná dôkazy, ktorými majú byť preukázané skutočnosti, pre posúdenie uplatňovaného nároku nerozhodné alebo právne bezvýznamné.

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktorú poukázala aj žalobkyňa v podanom odvolaní. *V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu, avšak nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania.* Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija proti Španielsku z 09.12.1994).

Zo skutkových okolností v prejednávanej veci vyplýva, že štátnozamestnanecké miesto žalobkyne bolo zrušené, pričom súčasne zo záznamu napísaného na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove dňa 11.02.2008 z prerokovania ponuky voľného štátnozamestnaneckého miesta vyplýva, že služobný úrad nemal iné vhodné štátnozamestnanecké miesto, čím boli splnené aj ďalšie zákonné podmienky pre platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou. Ustanovenie § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z.z. ustanovuje ako jednu zo zákonných podmienok pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru zrušenie štátnozamestnaneckého miesta, ktoré nastalo na základe rozhodnutia č. 7/2007 o organizačnej zmene – rozpis miest zamestnancov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove, pod č. A/2007/041396-OSÚ riaditeľky a vedúcej služobného úradu – Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove Mgr. D. F., ktoré bolo vydané v zmysle Uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 856/2007 bod C.15, zníženie plánovaného počtu zamestnancov v štátnych rozpočtových organizáciách s cieľom zefektívnenia vynakladania verejných prostriedkov, v súlade s Príkazom generálneho riaditeľa č. 3-12/2007 organizačné zmeny v úradoch práce, sociálnych vecí a rodiny, ktorým bolo Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove uložené zrealizovať organizačné zmeny a to zníženie limitu počtu zamestnancov v roku 2007 o 44 miest a následne v súlade so schváleným rozpisom štátnozamestnaneckých miest platným od 01.08.2007 a rozpisom miest zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme s platnosťou od 01.08.2007.

Skončiť štátnozamestnanecký pomer odvolaním je možné len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Ustanovenie § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z.z. stanovuje

dve podmienky. Jednou je zrušenie štátnozamestnaneckého miesta a druhou podmienkou je splnenie jednej z troch alternatív, a to: 1. ak štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 zákona č. 312/2001 Z.z., alebo 2. ak služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto, alebo 3. ak sa voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním. Zo skutkových okolností prípadu vyplýva, že so žalobkyňou bola prerokovaná ponuka voľného štátnozamestnaneckého miesta s tým, že služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto, preto odvolací súd považuje námietku žalobkyne, týkajúcu sa toho, že v jej osobnom spise nie sú listinné doklady preukazujúce, že by jej žalovaný ponúkol trvalé preloženie podľa § 29 ods. 5 zákona č. 312/2001 Z.z., za neopodstatnenú.

K námietke žalobkyne týkajúcej sa toho, že Upovedomenie o začatí konania vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru bolo vydané dňa 25.07.2007 a rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru bolo vydané až dňa 11.02.2008 senát odvolacieho súdu uvádza, že v uvedenom upovedomení bola žalobkyňi stanovená lehota 2 dní na vyjadrenie, pričom z dôvodu dočasnej pracovnej neschopnosti požiadala o predĺženie lehoty. Až dňom 04.02.2008 skončila žalobkyňi dočasná pracovná neschopnosť, pričom jej bola poskytnutá nová lehota na vyjadrenie k uvedenému upovedomeniu. Dňa 05.02.2008 poskytla žalobkyňa vyjadrenie k upovedomeniu a dňa 11.02.2008 bola so žalobkyňou prerokovaná ponuka voľného štátnozamestnaneckého miesta. Uvedená dočasná pracovná neschopnosť žalobkyne bola dôvodom, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané až dňa 11.02.2008, nakoľko žalovaný postupoval v súlade so žiadosťou žalobkyne o predĺženie lehoty na vyjadrenie k upovedomeniu z dôvodu dočasnej pracovnej neschopnosti.

Lehota dvoch dní, stanovená žalobkyňi na vyjadrenie, bola neprimerane krátka, avšak uvedené pochybenie správneho orgánu samo o sebe nepredstavuje takú vadu konania, ktorá by mala za následok zrušenie rozhodnutia správneho orgánu.

V otázke úplnosti spisov žalovaného vo vzťahu k žalobkyňi sa senát odvolacieho súdu sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že nie je potrebné, aby sa v osobnom spise žalobkyne nachádzali všetky interné akty žalovaného, ktoré priamo nemali väzbu na žalobkyňu, ale mali všeobecný charakter. Senát odvolacieho súdu nemá dôvod pochybovať o tom, že osobný spis žalobkyne je kompletný.

Konanie vedené na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 21S/96/2009 o žalobe žalobcu Ing. P. B., na ktoré poukazovala žalobkyňa, bolo právoplatne skončené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/140/2010 zo dňa 17.02.2011, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/96/2007-201 zo dňa 24.02.2009 v spojení s opravným uznesením č. k. 21S/96/2007-229 zo dňa 26.02.2010. Ing. P. B. bol odvolaný z funkcie riaditeľa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove a z uvedeného dôvodu jeho štátnozamestnanecký pomer sa skončil dňa 08.03.2007.

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/12/2008-173 zo dňa 04.11.2010 ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods.1 veta prvá O.s.p., § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobkyňi nepriznal právo na náhradu trov konania, keďže v odvolacom konaní nebola úspešná.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 02. augusta 2011

JUDr. Ivan R u m a n a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková